

Φρόσω Φωτεινάκη

Να σε κάνω μια αγκαλιά;

ΕΙΚΟΝΕΣ
Φωτεινή Τικκου

Πρόλογος

Με μια αγκαλιά ερχόμαστε στο φως: ένας γιατρός που μας κρατάει στην αγκαλιά του, για λίγα μόνο δευτερόλεπτα. Κι ύστερα μας δίνει στις μητέρας· μια αγκαλιά που ανοίγει και δεν κλείνει ποτέ. Από αγκαλιά σε αγκαλιά η ζωή μας θα κυλήσει. Γονείς, συγγενείς, ένα «Πρόσεχε μη σου πέσει!» κάθε τόσο, ένα «μην το σφίγγεις πολύ το παιδί!», μαθαίνουμε μεγαλώνοντας πως οι αγκαλιές έχουν αποχρώσεις, έχουν θερμοκρασία: η ψυχρή, η θερμή, αυτή που δίνεις όταν συναντάς κι αυτή όταν αποχωρίζεσαι... Περίεργες, όμως, κι αυτές οι αγκαλιές... Βγαίνουν σε τόσα μεγέθη, ύψη, βάθη, πλάτη, που ποτέ δεν ξέρεις ποια πραγματικά σου ταιριάζει. Γι' αυτό κι όλες τις δοκιμάζεις. Και ξεχωρίζεις μέσα σου ποια ταιριάζει στον καθένα, ποια θα κάνεις δώρο, με φιόγκους και χρυσόσκονη, ποια θα 'χεις να παρηγορείς, με ποια θα κάνεις φίλους και με ποια θα ερωτεύεσαι.

Δεν είναι εύκολο να τα θυμάσαι όλα αυτά. Ένα παιδί θα πει μονάχα μία πως είναι η αγκαλιά. Κι είτε τη θες είτε όχι, εμείς πάλι αγκαλιά θα τη βαφτίσουμε. Ίσως και να βιαζόμαστε, ίσως γιατί κι η αγκαλιά έχει ένα γιγάντιο ρολόι καταπιεί. Άλλες κρατούν πολύ και άλλες λίγο, άλλες τις θες αιώνιες κι άλλες δεν θες να σε αγγίζουν. Τα δευτερόλεπτα της αγκαλιάς θα καθορίσουν την απόλαυση ή και το στρες σου. Κάθεται, όμως, ποτέ κανείς χρονόμετρο να βάλει την ώρα που αγκαλιάζει; Όχι. Γιατί αυτές που θες, να τις μετρήσεις δεν χρειάζεται. Το νιώθεις από μόνος σου ότι διαστέλλουν τον χρόνο και δεν τον σκέφτεσαι. Τι κάνουμε, όμως, με αυτές που κι ένα δευτερόλεπτο κουράζουν; Πού καταλήγουν όσες κοστίζουν ή ταλαιπωρούν, όσες πληγώνουν ή θυμώνουν; Αυτές φωνή θα πρέπει να έχουν να σε προειδοποιούν, είτε προτού συμβούν είτε αν θα γίνουν. Ένα τραγούδι που θα λέει για τη συναίνεση, όσο μπορεί ένα παιδί τον όρο αυτό να πλησιάσει.

Θα μπορούσα τόσα να πω, το ίδιο το βιβλίο όμως τα λέει. Ήρθε με μια απλή ερώτηση... Με ρώτησε αν θέλω να με κάνει αγκαλιά· σκέφτηκα «ποιος άραγε ανόητος αρνείται να τον κάνουν αγκαλιά;», ούτως ή άλλως και το ρήμα έχει ένα νόημα διττό. Εάν κάνει κάποιος αγκαλιά σημαίνει ότι σε αγκαλιάζει, σημαίνει όμως ότι μεταμορφώνει σε αγκαλιά κι εσένα τον ίδιο. Αν αρνηθείς, θα έχεις λόγο. Κάποιες αγκαλιές ζουν καλύτερα απραγματοποίητες. Αν, όμως, τη δεχτείς την αγκαλιά, είναι δική σου πλέον η μεταμόρφωση. Ξέρεις κι εσύ να τη μοιράζεσαι, μπορείς κι εσύ σ' άλλους τα μαγικά σου να τα κάνεις. Δεν είναι τυχαίο που το «αγκαλιάζω» μέσα του κρύβει την ΑΓΚΑΛΙΑ που ΖΩ ή την παραδοχή πως ζούμε μες στις αγκαλιές των ανθρώπων μας. Κι έτσι κι αλλιώς ευλογημένοι είμαστε. Που ζούμε μέσα στην ωραιότερη αγκαλιά: αυτή του εαυτού μας. Που όταν τον αγκαλιάσουμε σφιχτά, σωστά, ζεστά ή αιώνια, γινόμαστε κι εμείς ο πρώτος πρώτος κύριος που στη ζωή μας έφερε. Γινόμαστε ο γιατρός μας. Κι ο κύκλος κλείνει ή ανοίγει πολλούς παράλληλους κύκλους γιατρειάς, αποδοχής και μεταμορφώσεων. Να σας κάνω αγκαλιά;

Μάριος Μάζαρης

δάσκαλος (όχι της αγκαλιάς, δημοτικού σχολείου) a.k.a @schoolmarius

Πώς;

Το παγωτό σοκολάτα με μπόλικη πολύχρωμη τρούφα από πάνω;

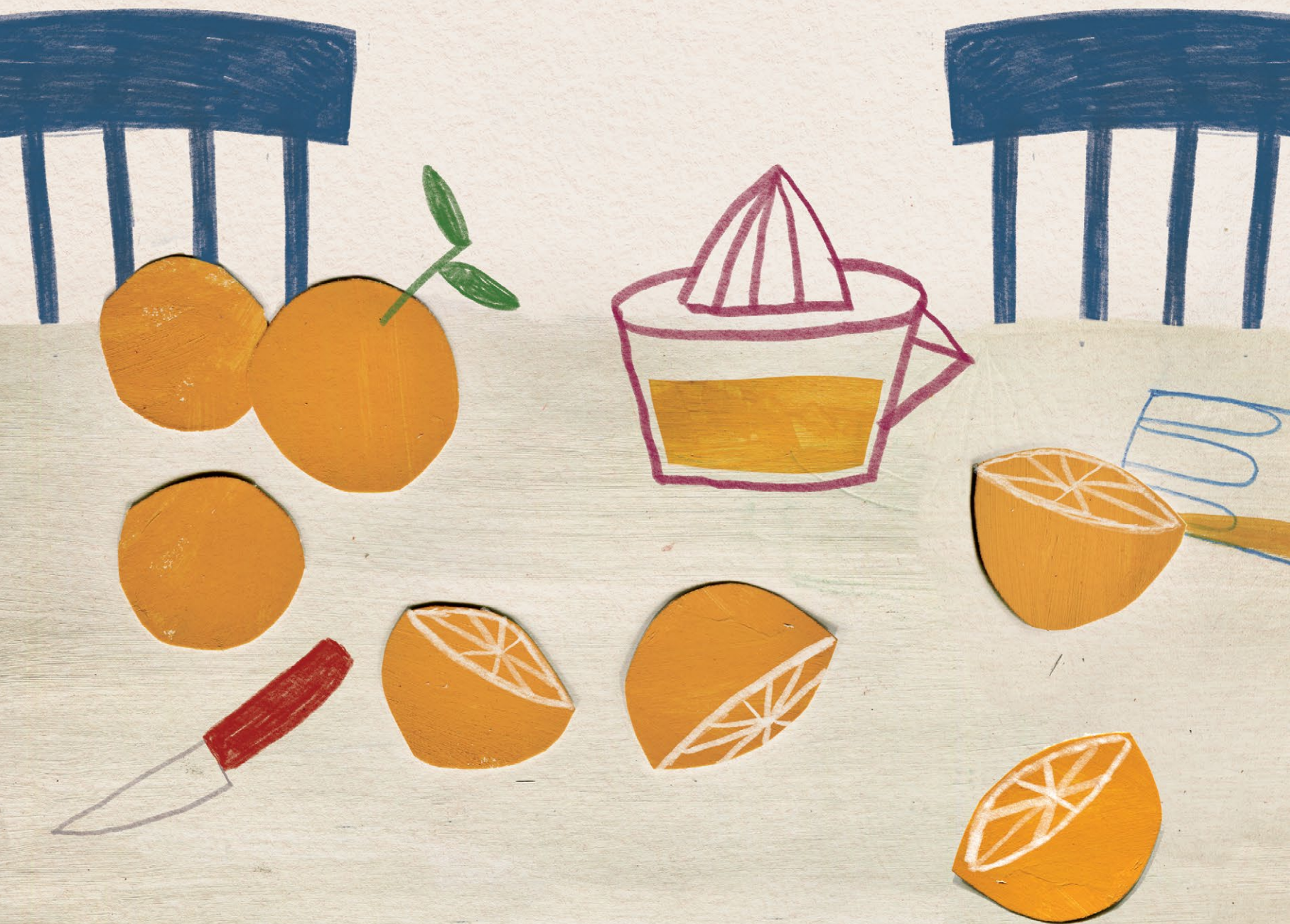

Όχι!

Η ΑΓΚΑΛΙΑ φυσικά!

Ξέρετε, εμένα μου αρέσει σφιχτή, ζεστή και ζουληχτή.
Να ξεχειλίζει από αγάπη, όπως ξεχειλίζει το ποτήρι
με τον αγαπημένο μου χυμό τα πρωινά...
Η μαμά μου πάντα φωνάζει να είμαι πιο προσεκτική,
αλλά, αλήθεια, δεν τον χορταίνω αυτό τον χυμό.
Όπως βέβαια δεν χορταίνω και τις σφιχτές αγκαλιές
των ανθρώπων που αγαπάω!

Για ελάτε όμως μαζί μου και δείτε πόσο πολλές, διαφορετικές αγκαλιές συναντώ.
Αγκαλιές που με γεμίζουν χαρά και αγάπη, αλλά
και αγκαλιές που με... στριμώχνουν και με βάζουν σε σκέψεις!